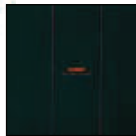

Roselien
'Roselien', ep
Eigen Beheer

Onlangs stond ze in het voorprogramma van Robert Francis in de ABCclub. Zeventien is ze, Roselien. Met een vijfdelige ep probeert ze nu te bewijzen dat niet alle zingende pubers als J. Erkens of S. Sue klinken.

In die missie slaagt ze, maar slechts gedeeltelijk. Het nadrukkelijke, speelse gitaarspel van 'Ella Fitzgerald' doet vaagweg denken aan het harpspel van een vroege Joanna Newsom. De stem is knarsend en straalt karakter uit. Ook het wiegende 'Fish', vergezeld van enkele backing vocals, is aardig. Maar '16 Days' blijft teveel op de oppervlakte en de klakken-de tong en de kwade, soulgeoriënteerde vocale capriolen doen toch aan dat andere jonge, zingende, Belgische meisje denken. En die nummers in dat verkaveld Herman Teirlinck-Vlaams mag ze al helemaal overboord gooien. (mlv)

Shameboy
'808 State Of Mind'
East Records/N.E.W.S.

Wat meteen opvalt op deze derde worp, is dat het duo Luuk Cox en Jimmy Dewit bonkerkes à la 'Rechoque' en 'Strobot' deze keer in de kast laat. De heren kiezen nu voor meer gelaagde, intellectuelere electro. Een nieuwe stap in hun muzikale evolutie, die wel een korte aanpassingsperiode vergt. Maar bij de roboticaal rammende beats van 'Attention Spam' krijgen we het voor het eerst echt warm, waarna die lekkere string van 'Blastermind' de biljetjes lekker tegen elkaar drukt. De belletjes en rake ketelslagjes doen de rest. De electro op 'Not Me, Not Us' klinkt zalig trancy, terwijl 'Blitzkrieg' doet denken aan een geschifte Boys Noize, die de oortjes hemels verplettert. Kortom, met deze '808 State Of Mind', een eerbetoon aan de Roland RT-808 Rhythm Composer, bewijst Shameboy dat de vervaldatum van z'n sound nog lang niet bereikt is. De garantie daarentegen, daar valt nog over te spreken. (kc)

SimpleSongs
'SimpleSongs'
Debonair Records/N.E.W.S.

Tijdens een optreden van SimpleSongs een vijftal jaren geleden verzekerde een concertganger mij dat dit het beste was dat hij ooit had gehoord en verdween daarna richting toeg. Een lichte overdrijving indachtig konden we toch vaststellen dat het eigenlijk wel speciaal was wat er op het podium gebeurde. Donkere songs op piano en gitaar met live ingespeelde samples was het universum waarin Ken Veerman zich beweegt. Voor zijn eerste full cd permitteerde SimpleSongs zich de luxe van een groep. Hierdoor krijgen de muzikale ideeën van Veerman nog meer vorm. Dat levert een hoop moois op. In 'Head' lijkt het alsof Thom York de zang voor z'n rekening neemt in een song die op 'Kid A' had kunnen staan. 'Seven Days' laat slome Portishead-achtige beats horen en in 'Lobster' menen we een treurige Tom Waits te herkennen. 'Death Is Not What It Used To Be' is niet alleen een straffe song, het vat de sfeer en thema's op 'SimpleSongs' goed samen. 'SimpleSongs' is trouwens een verwarrende titel. In elke luisterbeurt groeien de songs van Veerman. En als ze toch zo simpel zouden zijn, graag snel een vervolg op dit geslaagde debuut. (ow)

Skiv Trio
'Skiv Trio', ep
Plynt Records

Woeste jazz, furieuze rock en ongenadige elektronica, het ene na het andere salvo lost Skiv Trio, en believe u me, de heren schieten met scherp. Gaan ze in opener 'A Kind Of Skiv' nog de rocktour op, in 'Bimaha' klinken ze hard als de bastaardkinderen van Aphex Twin, om via het epische 'Twang' te eindigen bij 'Bulldub', dat inderdaad klinkt als een totaal opgenaaide dubsong op een rodeostier. Heerlijke chaos van eigen bodem! (mc)

Sopha
'Before We Go Bald'
LC Music

Dit Antwerpse feestorkest maakt al een tijdje het mooie weer in het concertcircuit en heeft nu een eerste plaat uit. Stoffel Verlact (El Tattoo Del Tigre) zat achter de knopjes en hij heeft zijn best gedaan. Maar jammer genoeg kan ook hij niet verbergen dat een formule - gedreven grooves met warme blazers en een sterke ritmesectie - die op een podium prima tot zijn recht komt, dat niet per se ook op plaat doet. We zijn gecharmeerd door de enthousiaste mix van afrobeat, Balkanfanfare, funk, jazz en hiphop, overgoten door slim tekstgedruis. Helaas - zeker met oog op dat laatste - valt Sopha uitgerekend op vocaal vlak met een daverende knal door de mand - de stemmen zijn gewoon niet goed genoeg. Gelukkig komt Gregory Fratteur (Dez Mona) deels de meubelen redden en ook de passage van Simon Lenski (DAAU) op cello gaat niet onopgemerkt voorbij. Vergis je dus niet: als je ze ergens op een festivalleke in actie ziet is en blijft booty shaken de enige oplossing. Prima groep, matige plaat. (mb)

This Is The Girl
'This Is The Girl'
Eigen Beheer

This Is The Girl werd pas in januari opgericht en in april komt reeds het titelloze debuutalbum uit. De band zegt beïnvloed te zijn door de grootheden uit de new wave, zoals daar zijn The Cure, Bauhaus en Joy Division.

Hiervan valt echter niets te bespeuren in de nummers. Het ene bandlid zorgt voor de muziek, het andere perst de zang uit zijn keelgat, wat gepaard lijkt te gaan met de grootste moei-

te van de wereld. Misschien ligt daar deels de verklaring waarom spontaan het beeld van een borrelende teerput opdoemt bij het beluisteren van de cd. Tussen de 6 nummers valt amper een onderscheid te maken. Ze kabbelen maar wat, als vormden ze een vervuilde beek zonder stroming, noch leven, noch enige hint van kleur. Lang heeft dit debuut geenszins in de cd-speler vertoefd. (sn)

Turdus Philomenos
'Ici Maintenant Là Pouf'
Homerecords/AMG

Circusjazz van de betere soort, zo kan je Turdus Philomenos misschien nog het beste omschrijven. Denk DAAU, Jaune Toujours en Think Of One die samen het oeuvre van Django Reinhardt een flinke beurt geven, zo iets. Funky baslijntjes en krossende violen die in de clinch gaan, drijvend op een klarinetriedel; kabbelend chanson dat wordt mismeesterd door zigeunerpunk, en bovenal vijf muzikanten die hun instrument meer dan beheersen en durven spelen met de clichés van alle genres die hun pad kruisen. (mc)

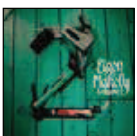
Vihe Ledström
'The United States Of Dreamerica'
Eigen beheer

Vihe Ledström is het verhaal van twee drummers die het beu waren jaren na elkaar enkel functioneel achter hun drumstel te zitten bij diverse rock-groepjes zonder daar echt creatief aan de bak te komen. De ene leerde basgitaar en de andere studeerde piano en harmonie. Met zijn tweetjes gingen ze vervolgens aan de slag in hun thuisstudio. Het resultaat: zes songs gedrenkt in een duistere new wave-sfeertje met de nodige melodische basislijnen. Denk aan een kruising van de donkerste kantjes van Depeche Mode met de Belgische new wave-scene van begin jaren tachtig en de eerste platen van Simple Minds en Orchestral Manoeuvres In The Dark. De teksten getuigen van sterk sociaal en politiek engagement (mensen zonder papieren, de klimaatramp...). Voorwaar geen feestplaatje dus en ook niet baanbrekend maar alleszins met genoeg potentieel om een welbepaald publiek aan te spreken. Extra punten voor de originele groepsnaam. Voor de oplossing van dit mysterie verwijzen we naar hun www.myspace.com/viheledstrom. (gtb)

Volt Selector
'Positive Dub Action'
Team 4 Action/COD & S

Dit combo uit het Brusselse (met roots in o.a. Senegal en Haïti) maakt reggae met flarden ragga en vooral dub en schuwt daarbij helaas geen enkel cliché: denk maar de melodica van Augustus Pablo, dubs uit de Zion Train-stal, uitstapjes richting rap à la Fun ^ da ^ mental en Asian Dub Foundation, een flinke snuif Sizzla-ragga... Helaas, want de bandleiden hebben zelf genoeg ideeën - en een gezonde interesse voor Jah-loze muziek, zo blijkt uit hun covers van TC Matic en Kraftwerk - om buiten de lijntjes te kleuren en bovendien hebben ze een drive om u tegen te zeggen. Live zal het gezelschap ongetwijfeld brokken maken - ze stonden al met succes op Dour, Couleur Café en de AB - met daverende nummers zoals 'Who Should Know It', maar op plaat worden ze net iets te mager bevonden. (mb)

V/A
'Eigen Makelij Volume 2'
Eigen Makelij

"We kunnen niets bereiken maar toch houden we ons sterk", beginnen Seno, D-Flow en Saalk in afsluiter 'Lujon'. We hadden er eerder nog geen acht op geslagen, tot we het album nog eens checkten bij het schrijven van de recensie en we nét op dat moment dachten: prima plaatje, maar nog maar eens parels voor de zwijnen. Om maar te zeggen: de hiphop leeft in de Vlaamse underground, en bijna maandelijks mogen we hier lovend doen over alweer een kakelverse release om vingers en duimen van af te likken. Deze tweede verzamelaar van Eigen Makelij, met bijdragen van Nag en Twan (uiteraard), Seno, Pasi, Rasss, Six-M, Antraks, Tourist, Pepe en het eerder genoemde trio, is van voortreffelijke kwaliteit: prima beats, prima rhymes, goeie flow en inhoudelijk meer dan oké. Maar ook dit zal weer underground blijven, vrezende we. 't Is zonde. (fj)

El Gusto ?!
vi.be/elgusto

Het Stekense El Gusto ?! is zo'n groep waarbij je na het eerste nummer (in dit geval 'Red Light Mystics') al weet: hiervoor krullen gewillige groepies zich binnen x aantal jaar vlijtig neer. Tenminste, als dit trio de riem van het stalen rock-'n-roll-ros nog een stuk strakker kan trekken. De eerste ep, 'The Juicy Lucy Club', is namelijk niets minder dan een harige teaser naar meer. Onophoudende stoneriffs, gloeiende screams en een merkwaardig goed gevoel voor melodie maakt het vaak ontbreken van een vlijmscherpe edge goed. In de pot van El Gusto ?! mag dus gerust nog meer agressiviteit, ruwheid en een flinke klomp lef gestrooid worden. Het zou namelijk fantastisch zijn om bij een volgende release geen gruis, maar een beenharde kasseisteen tegen het staartbeen te krijgen. (jvw)